

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 Rs 455404 24 Rsž

Tuzla, dana 16.07.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Safeta Hajdarbegovića, kao predsjednika vijeća, dr sci Faruka Latifovića i mr sci Mihaele Jovanović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca E.F., sina J. iz T., ..., koga zastupa punomoćnik Refik Jusufović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog Rudnik uglja "Kreka" d.o.o. Tuzla, ul. Mije Keroševića Guje br. 1., koga zastupa punomoćnik Adel Kapić, advokat iz Sarajeva, radi: isplate doprinosa za PIO, v.sp. 31.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli, broj: 32 0 Rs 455404 23 Rs od 30.10.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.07.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da, na ime neuplaćenih i manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, izvrši dodatnu uplatu zakonom propisanog obaveznog doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, za period od 01.09.1998. godine do 31.10.2023. godine, Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar na ime tužioca, u iznosu od 35.075,37 KM, kao i da mu naknadi troškove sudskog postupka u iznosu od 4.090,80 KM, a sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

Protiv navedene presude, žalbu je izjavio tuženi, iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, sa prijedlogom da se žalba usvoji, prvostepena presuda preinači tako što će se u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev i da se obaveže tužilac da tuženom naknadi troškove parničnog postupka, kao i da naknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 720,00 KM i taksu na žalbu po odluci suda.

U odgovoru na žalbu, tužilac je predložio da se žalba tuženog odbije kao neosnovana.

Ispitujući žalbu i osporenu presudu, shodno odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu skraćeno: ZPP), ovaj sud je našao da **žalba nije osnovana**.

Predmet spora je zahtjev, usmjeren prema tuženom, za uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje (u daljem tekstu: PIO doprinosi), za period od 01.09.1998. godine do 31.10.2023. godine, Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar.

Iz činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud proizilazi da je tuženi, u periodu od 01.09.1998. godine do 31.10.2023. godine, u korist tužioca, vršio isplatu određenih novčanih iznosa na ime naknade materijalne štete zbog manje zarade u vidu rente, koji iznosi su bili utvrđeni kao razlika između plaće koju je tužilac primao na poslovima kopača na dobijanju uglja (tj. prvog kopača) koje je obavljao prije zadobijene povrede na radu kod tuženog. Isplate su vršene na osnovu presuda Općinskog suda u Tuzli (P.1213/98 od 01.07.1999. godine, broj 032-0-P-06-001991 od 13.06.2008. godine, broj 32 0 Rs 226750 15 Rs od 02.11.2015. godine, broj 32 0 Rs 309264 17 Rs od 02.11.2018. godine, broj 32 0 Rs 375159 20 Rs od 10.12.2020. godine, broj 32 0 Rs 446180 23 Rs od 11.10.2023. godine). Dosuđene naknade materijalne štete, u vidu rente, su se odnosile na izgubljenju zaradu, zbog pretrpljene povrede na radu, zbog koje je tužilac, kao radnik sa preostalom radnom sposobnošću, kod tuženog bio raspoređen na radno mjesto na kojem mu je isplaćivana plaća u manjem iznosu od one koju je imao prije povređivanja.

Dalje slijedi, da je na osnovu provedenog vještačenja po vještaku ekonomske struke utvrđeno da je tužitelju sudskim odlukama, u periodu od period od 01.09.1998. godine do 31.10.2023. godine, na isplaćene iznose naknade materijalne štete, nije uplaćivao doprinose za PIO, i to u ukupnom iznosu od 35.075,37 KM.

Shodno izloženom, prvostepeni sud je odluku o usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja donio pravilnom primjenom materijalnog prava – odredbi člana 195. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO) i člana 94. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, smatrajući da tužilac ima pravo da zahtijeva uplatu doprinosa na puni iznos plaća.

Suprotno žalbenim navodima, odredbe Zakona o porezu na dohodak FBiH i Zakona o doprinosima FBiH, na koje se tuženi u žalbi poziva, nisu relevantne za rješavanje ovog spora, jer se u konkretnom slučaju radi o ličnim primanjima zaposlenika koja se isplaćuju na teret

poslodavca, a ne o primanjima i naknadama koje ima u vidu odredba člana 6. stav 3. Zakona o porezu na dohodak i člana 7. Zakona o doprinosima.

Neosnovan je žalbeni prigovor tuženog da nije aktivno legitimisan da traži uplatu doprinosa, a koji prigovor je tuženi isticao i tokom prvostepenog postupka, a koji je prvostepeni sud raspravio, pravilno nalazeći da je tužilac, kao osiguranik, aktivno legitimisan da od poslodavca u sudskom postupku zahtijeva uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Naime, odredbom člana 94, Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH propisano je da, osiguranik ima pravo na sudsku zaštitu. Iz navedenog proizilazi da je upravo ovom odredbom osigurana sudska zaštita osiguranika u slučaju neispunjavanja obaveze poslodavca prema osiguraniku u pogledu uplate doprinosa za PIO, odnosno osiguranik je aktivno legitimisan da od poslodavca sudskim putem traži uplatu doprinosa za PIO.

Neprihvatljivo je rezonovanje tuženog u žalbi da je pravni osnov tužbenih zahtjeva pravosnažno okončanih presudama, zasnovan na odredbama ZOO (naknada materijalne štete), a da, u konkretnom predmetu, pravni osnov nalazi u odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, pa da to predstavlja eventualnu nedopustivu kombinaciju parametara, budući da se ima uzeti pravno-relevantnim da se, u konkretnom predmetu, neuplaćivanjem doprinosa ne može zasnovati obligaciono-pravni odnos između tuženog, kao poslodavca i tužioca, kao osiguranika, u smislu odgovornosti za štetu, već je to odnos regulisan odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, a koje odredbe je prvostepeni sud, prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu i primijenio, budući da je u predmetnoj pravnoj stvari navedeni zakon *lex specialis*.

Činjenica što je pravni osnov za naknadu materijalne štete, u pravosnažno okončanim postupcima zasnovan na odredbama ZOO-a, nema nikakvog uticaja na predmetnu pravnu stvar, niti se radi „o nedopustivoj kombinaciji parametara“, kako to žalitelj pogrešno rezonuje. Ovo iz razloga što se radi o pravosnažnim presudama kojima je tužiocu, kao radniku tuženog, zbog povrede na radu dosuđivana naknada materijalne štete i renta u vidu naknade zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, na koje je tužitelj raspoređen nakon povređivanja, a u konkretnom slučaju se radi o tužbenom zahtjevu za uplatu doprinosa, te prilikom odlučivanja o istom trebaju se primijeniti odredbe Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, koji je poseban zakon u odnosu na ZOO. U konačnom, ovakav pravni stav je zauzet i u presudi Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 32 0 Rs 209736 17 Rev od 18.12.2018. godine, kao i u odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj: Ap-993/10 od 12.03.2014. godine.

Iz svih naprijed navedenih razloga valjalo je, primjenom odredbe člana 226. ZPP, žalbu tuženog odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi.

Odbijen je žaliočev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka, jer žalilac nije uspio u ovom postupku (član 386. stav 1., a u vezi s članom 397. stav 1. ZPP-a).

To su razlozi, kojima se rukovodio Kantonalni sud u Tuzli, kod donošenja odluke, kao u izreci.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Safet Hajdarbegović,s.r.